

Nummer 15

1. August 1918

67. Aargang

Tale af Præsident Anthon H. Lund,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. April 1918.

Jeg er meget glad ved, at Præsident Smith, trods hans Helbred ikke har været godt en Tid, har været i Stand til at tale til os og slaa Tonen an med Hensyn til, hvad der bør tales om og forhandles under Konferencen. De Hellige elsker ham, og vi beder alle om, at hans Liv maa blive bevaret, og at han maa blive styrket, saa at han kan overkomme sin Legemsvagthed. Vi elsker at høre hans Stemme; vi elsker at være i hans Selskab, og vi beder Herren bevare hans Liv og lade ham leve endnu mange Aar til Velsignelse for de Hellige.

Jeg har lyttet med Interesse til Præsident Smiths Udtalelser denne Formiddag. Han omtalte, hvad der vil blive til de Helliges timelige Velsignelse, og nævnede forskellige Ting, som vi ikke bør indføre her til, og jeg vil i Henhold til hans Ord oplæse nogle saa Paragrafer af det velsignede „Visdomsord“, som Herren ved Aabenbaring har givet til de Hellige; og mange af de, som ikke tilhører vort Kirkesamfund, men som forstaar, hvad der er skadeligt og hvad der er godt for det menneskelige Legeme, indrømmer, at de Belærelser, som indeholdes i „Visdomsordet“, i Sandhed er gode Raad til alle. Herren siger:

„... Stærke Drikke ere ikke for Maven, men til at vaske Eders Legemer med.

Dg atter, Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven; den er ikke til Nytte for Mennesket, men den er en Urt for udbortes Skade og alt sygt Kvæg, og bør bruges med Visdom og Omdømme.

Dg atter, hede Drikke ere ikke for Legemet eller Maven.

Dg atter, sandelig siger jeg Eder, alle sunde Urter har Gud bestiftet til Menneskets Brug efter dets Legemsbestaffenhed; hver Urt i

sin Tid og hver Frugt i sin Tid, og alle disse skulle bruges med Naade og Takffigelse.

Ja, ogsaa Rødet af Dyr og Luftsens Fugle har jeg, Herren, bestemt for Mennesket at bruge med Takffigelse; desuagtet skulle de nydes sparsomt, og det er mig velbehageligt, at de ikkun skulle bruges i Vinterens og Kuldens Tid, eller i Hungersnød.

Alt Korn er bestemt til Menneskets og Dyrets Nytte, til at være Hovednæringsmidler, ikke alene for Mennesket, men for Dyrene paa Marken og Fuglene under Himlen og alle vilde Dyr, som løbe eller krybe paa Jorden; og disse har Gud stabt til Brug for Mennesket, ikkun i Mangel og stor Hunger." (Bagt. Bog 89 : 6—15.)

Jeg tror, at vi vil blive baade sundere og rigere, hvis vi retter os efter de Raad, der er os givne, og ikke deltager af de i Aabenbaringen nævnte skadelige Ting.

Jeg er glad ved, at vor Stat (Utah) har en Forbudslov, og jeg haaber, at Tiden vil komme, da alle af vore Nabostater vil følge os og udstede Love imod Tilberedelsen og Brugen af berusende Drikke. Hvis vore Nabostater vedtager flige Forbudslove, som vi har i Utah og Idaho, tror jeg, at de Personers Forretning snart vil ophøre, som hemmelig sælger berusende Drikke, og jeg haaber, tilvisse, at vi her i vor Stat vil blive i Stand til at forhindre, at det bliver muligt for nogen at gøre en Levevej af at sælge de i „Visdomsordet“ nævnte skadelige Ting. Jeg tror, at de Folk, som lever i Stater, hvor der er Forbudslove mod Salget af berusende Drikke, vil blive i Stand til bedre at opspare Penge, end de, som bor, hvor Staten eller Kommunen kontrollerer Udsalget, og hvor visse Folk faar Tilladelse til at sælge disse Drikke mod at svare en vis Statteafgift. De Penge, som derved bliver sparede, kan komme Hjemmene til Gode paa forskillig Maade, og de kan blive benyttede til Hjælp for Nationen i Nødens Time. Jeg vil raade alle Sidste-Dages Hellige til nøje at overveje de Ord, jeg har læst til Eder i Formiddag, og adlyde dem. Herren har til vor Gavn givet os „Visdomsordet“. Han berøver os ingen sande Glæder eller Fornøjelser ved at forbyde Brugen af de i Visdomsordet nævnte Ting. Disse Ting bliver kun en Nydelse for dem, som først vænner sig dertil. Med Hensyn til Tobakspflanzen, da er denne Urt jo ikke noget Næringsmiddel. Brugen af Tobak skader derimod Fordøjelsen, og det er kun ved den fortsatte Brug deraf, hvad enten til at ryge samme eller paa anden Maade, at der skabes en Lyst dertil, saa at de, som bruger Tobakken, synes, at de kan ikke være den foruden. „Banen er den anden Natur“, og naar en ond Bane bliver rodfæstet hos et Menneske, staar det i Fare for at blive en Slave af samme, i Stedet for, at vi tankeløst skulde kontrollere alle vore Handlinger og være Herre over vore Lidenskab. Kirkens Medlemmer maa frigøre sig for alle skadelige Vaner. Vi maa søge at være stærke nok til at afstaa fra alt, som ikke er godt for Legemet, saa vel som at afstaa fra at gøre Ting, som direkte skader vor Aand og vort Sjæleliv.

Jeg ønsker at omtale en anden Sag. Herren har velsignet os med Børn, og de Børn, Herren har givet os, er den dyrebareste Gave, vi

har modtaget. Vi burde derfor, Brødre og Søstre, nøje vogte over dem. Vi hører beklagelige Meddelelser fra Børne-Domstolene, idet det fremgaar af Retsrapporterne, at mange ikke har vaaget over deres Børn og taget Vare paa dem. Børn, som er opdragne i kærlige Hjem, er ikke saa udsatte for at blive ledte paa Afveje, som de er, der kommer fra Hjem, hvor Kærlighedens Magt ikke gør sig gældende, men hvor Forældrene stændes og lives og maasse lever et lastesuldt Liv. Fædre og Mødre! Tag Vare paa Eders Børn. Vogt over, at de bliver rettelig underviste, og bevogt, at de ikke saar onde Vaner, og bestræb Eder for i enhver Henseende at skabe et saa lykkeligt Hjem for dem, som det er muligt for Eder, saa Hjemmet kan have Tiltrækning for dem. Gør, hvad I kan, for at bringe Eders Børn til at forstaa, hvad der er ret og sandt. Paavirk deres Sind og Hjerter til at øve Tro paa Gud, og paase, at de lærer, hvad Herren ønsker, de skal udføre her paa Jorden. Hvilken stor Opgave er det ikke at opdrage Børn! Det er en saare vigtig Pligt, der paahviler os, at give vore Børn den bedst mulige Opdragelse, og denne Pligt, nøje at vaage over Børnenes Opdragelse, paahviler alle Folk i Verden.

Jeg ønsker ikke at svække Forældrenes Tillid til deres Børn. Jeg veed, at Gud har givet os den velsignede Kærlighed til vore Børn, saa vi saa let overser deres Fejl, men erindrer, Forældre, at ethvert Barn kan have sine Fejl, og det er nødvendigt, at Børnene bliver opdragne ret og opdragne med Bestemthed. Forældre, vær ikke for tillidsfulde, at Eders Børn vil være udenfor moralsk Fare, hvor som helst de gaar eller opholder sig. Der er mange offentlige Forhøstelser ved Astenstid. Biograf-Teatrene koster det ikke meget at gaa til her i Landet, og de besøges meget af de unge. Jeg vil selvfølgelig ikke sige, at alt er daarligt, som bliver fremvist paa Films i Biograf-Teatrene, men meget er det. Naar disse bevægelige Filmbilleder gaar ud paa at fremsætte, hvad der er belærende, saa kan de være til god Nytte; men hvis Scener af en upassende Slags fremsættes, og endogsaa det, der ikke er rent og godt, bliver fremsat paa Filmen for at fremkalde letfindig Latter, da kan Billederne gøre megen Skade.

Vaag over, at Eders Børn gaar til Søndagskolen. Hvilket velsignet Sted er ikke Søndagskolen at gaa til Søndag Morgen, hvor vi finder Børn i alle Aldre fra de allermindste, og unge Mænd og Kvinder, ja endogsaa giste Folk, nu, da Søndagskolen ogsaa har en Forældre-Klasse. Børn holder i Almindelighed meget af at være i Søndagskolen. De fryder sig ved Sangen. De er delte i Klasser, saa at Lærerne og Lærerinderne kan undervise dem i de Ting, som de kan forstaa, og elske, og som de behøver Undervisning i. De er gladere ved at gaa i Skole end ved at lege eller maasse løbe omkring paa Gaden med andre Drengene og Piger, der ligesom dem selv forsømmer at gaa i Søndagskolen.

Vi har ogsaa Børne-Forberedelsesklasserne, hvor Børnene bliver underviste en af Ugedagene efter Skoletid, og hvor vore gode Søstre belærer Børnene om, hvad der er godt i Livet, og bestræber sig for at vende Børnenes Hjerter til det gode og bringe dem til at elske alt, som

er godt. Vi ønsker, at Kirkens Medlemmer opholder og understøtter Søndagsstolen og Børne-Forberedelsesklasserne. Vi ønsker fremdeles, at Religionsklasse-Organisationen og Kirkeskolerne bliver loyalt understøttede. Jeg er glad ved det gode Arbejde, som bliver udført i disse forskellige Institutioner, og jeg er glad ved, at specielle Seminarie-Kursuser, hvor Religionsundervisning gives, er blevne oprettede, saa at vore unge Sønner, som modtager Undervisning i Religion udenfor Timerne, i hvilke de modtager Undervisning i Højskolens Klasser, kan overvære Seminarieundervisningen og blive underviste i Teologi og Bibelhistorie. Disse Studier vil være til stor Gavn for de unge Mænd, og de bidrager til at modvirke de fejlagtige Teorier og den fordærvelige Indflydelse, som leder til Fritænkeri og Vanstro.

Forældre, beskyt Eders Børn, og vær altid vidende om, hvor de er og hvad de gør. Værn dem mod de falske moderne Ideer, at Verden er en selvløbende Maskine, at Naturkræfterne virker af sig selv, og at det ikke behøves, at Gud styrer og opholder Verden. At der er en Gud, plejede at blive betragtet som en Sandhed, der ikke behøvede nærmere Bevisførelse. Saa sifter var David desangaaende, at han skriver: „Daaren siger i sit Hjerte, at der er ingen Gud.“ Vi ønsker, at vore Børn under deres Opvækst skal blive underviste, saa de kan have en fast Tro paa Gud og tro, at han har skabt dem og er deres Fader. Vi bør alle belære vore Børn om, at uden Gud giver dem Kraft dertil, kunde de ikke aande eller leve, efter som han er Livets Ophav.

Lad os søge at bringe vore Børn til at elske og ære Gud, og elske og ære Kristus, vor Frelser. Vi maa lade dem saa Kendskab til, hvad vor Frelser har gjort for os, og lade dem forstaa, at der er ikke nogen Tvivl i vore Hjerter desangaaende, men at vi veed, at Jesus Kristus er vor Frelser. Naar vore Børn elsker os, vil de tro, hvad vi lærer dem, og lad ikke den Tid, i hvilken vi har deres fulde Tillid, forløbe, uden at vi bærer vore Vidnesbyrd til dem om Gud og Kristus, saa at de ikke vokser op i Uvidenhed om Gudsfrygtighedens Principer, thi da vil vi maaske finde, at de har lært andre Ting, og maaske endogsaa betvivler Guds Tilværelse. De moderne Selvudviklings-teorier, der bliver fremsatte for de unge i de offentlige Skoler, er en stor Fare for dem, og vi maa staa paa Vagt overfor falske Teorier og bære vort Vidnesbyrd til den opvoksende Ungdom om, hvad der er Sandheden, saa at de kan holde fast ved Jernstangen, som er Guds Ord, og stedse klynge sig hertil, thi da vil intet kunne skade dem under deres Livs Pilgrimsvandring.

(Den følgende Del af Præsident Lunds Tale vedrørte nærmest Kri-gen mellem de Forenede Stater og Centralmagterne og er derfor ikke medtaget.)

Præsident Lund slutter med at udtale:

Jeg fryder mig ved at være sammen med Eder, og jeg haaber, at I vil erindre de Raad, som er givne os af Kirkens Præsident. Lad os være tolerante overfor vore Brødre og Søstre, som er af tykt Herkomst, og som er komne her for sammen med Kirkens øvrige Med-

Iemner at blive delagtiggjorte i Evangeliets herlige Gaver og Betsignelser. Lad os omhyggelig vaage over vore Børn, saa at de kan blive opdragne paa en gudsfrygtig Maade, og lad os selv i alle Ting vise dem et Eksempel værdig til Efterfølgelse. Dette er mit Raad, og jeg beder, at Gud vil velsigne os alle i Jesu Kristi Navn. Amen.

Kristi Frelsergerning.

Af Dr. James C. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Rvorum.

Den Forsoning, som Jesus Kristus tilvejebragte, omfatter og bevirker: for det første alle Menneskers Forløsning fra Dødens Magt, idet som Følge af Kristi Forsoning alle uden Undtagelse skal opstaa fra de døde; og for det andet bevirker Kristi Forsoning, at alle paa Saliggørelsens Betingelser kan blive befriede fra Virkningerne af personlig begaaede Synder.

Efter som Døden er kommen over alle Mennesker paa Grund af vore første Forældres Overtrædelse af Herrens Bud, saa tilvejebringer Gud i sin Retfærdighed Forløsning for alle Mennesker fra denne Død ved Jesu Kristi Forsoning, uden nogen Anstrængelse eller Gerning fra vor Side. Ethvert Menneske uden Undtagelse, vil saaledes opstaa fra de døde. Vore Aander, som ved Døden forlader vore Legemer, vil igen blive forenede med vore Legemer af Rød og Ven, hvad enten vore Aander er rensede fra Syndens Urenhed eller ikke; men Tiden for Opstandelsen vil være afhængig af Menneskenes Retfærdighed eller Skyldighed. Saaledes læser vi i de hellige Skrifter. (Læs Joh. Ev. 5: 28—29 og 1. Kor. 15: 23 i det ny Testamente; 2. Nephis Bog 9: 6—13 i Mormons Bog, og fra det 96—102. B. i 88. Kapitel i Pagtens Bog.)

Heri giver saa vel Guds Retfærdighed som hans Raade sig tilkende. Vi er fødte dødelige Væsener uden egen Skyld, og vi bliver udødeliggjorte uden egen Fortjeneste, uden egne Gerninger, i Henhold til Guds Retfærdighed. Og skønt mange har begaaet Synder, der er langt mere afsthyelige end Adams Synd, skal de dog, i Henhold til Guds Raade, omfiden blive frigjorte fra Dødens Magt, som lige siden Adams Fald har haft Herredømme over Menneskeslægten.

Guds specielle Saliggørelses-Plan, der ligeledes har virkende Kraft paa Grund af Kristi Forsoning, er af universal Rækkevidde, ligesom Menneskets Forløsning fra Dødens Magt, saa at ethvert Menneske kan erholde evig Frelse; men den specielle Saliggørelses-Plan er ikke selvvirkende saa som Principet, hvorved alle uden Undtagelse bliver forløste fra timelig Død. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige fremsætter Forholdet som følger i tvende af tretten Trosartikler:

„Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.“

„Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelst ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinanncer.“

Hvor stor Menneftets nedarvede moralste Svagbed og syndige Tilbøjelighed end er, faa kender dog ethvert Mennefte, der er født med Forftand, godt fra ondt og Ret fra Uret, og Herren vil derfor holde alle normale Mennefter ansvarlige for deres Handlinger.

Naar de, fom ikke her i Livet har vift Lydighed overfor Evangeliet, modtager deres endelige Dom, vil Herren tage Henfyn til enhver Ting, der har haft Indflydelse paa deres Overtrædelser her paa Jorden, og de vil blive straffet haardeft, fom har kendt deres Herres Villie bedft.

Midler, hvorved der kan raades Bod for Synd, og Menneftene gøre fig værdige til at modtage Tilgivelse, er frit tilbudt alle Mennefter, men de foreskrevne Betingelser maa blive opfyldte, ellers kan Synden ikke blive tilgivet.

Vi kan ikke erholde Frelse alene ved at bede derom. Saliggørelsen er en for kostelig Gave til, at Herren kunde kaste den for Fødderne af de uomvendte og ubodfærdige, fom uden Sans for Gavnens evige Værd sammenlignelsesvis vilde nedtræde Gaven i Syndepolen, i hvilken de vader. Kristi Plan, hvorved Menneftesjælene kan blive frelste, gaar ikke ud paa universal, betingelsesfri Syndstiligvelse. Dette vilde være en Vanhelligelse af Raadens Princip. Saa vidt, fom Du og jeg perfonlig er ansvarlig for udøvet Synd, vil Du og jeg, og ingen anden, blive holdt ansvarlig. Dette er retfærdigt. Men om jeg end gør alt muligt, hvad der ftaar i min Magt, for at oprette og gøre godt, hvad jeg har forfet mig mod en af mine Medbrødre, faa kan dog ikke jeg alene udflutte Syndestænten fra min Sjæl. For at erholde Tilgivelse fra Gud, hvis Love jeg har overtraadt, og igen blive forligt med ham, faa trænger jeg tilvisje til Hjælp. Denne Hjælp bliver mig givet ved, at jeg adlyder og underkaster mig Jesu Kristi Evangeliums Love og Ordinancer. Jeg er ikke forladt uden Haab, men til det modfatte har jeg Guds Forfiktning om, at det bliver muligt for mig at erholde Tilgivelse og Frigørelse. Dette er i Sandhed Raade.

Kristus sagde: „Den, fom tror og bliver døbt, ftal blive frelst, men den, fom ikke tror, ftal blive fordømt.“ (Mark. 16 : 16.)

Den Tro, der her tales om, maa være den aktive, livgivende, tilidsfulde Tro, der ytrer fig i gode Gerninger. Alene Sindets Anerkendelse af et Sandhedsprincip, uden at vi stiller os i perfonlig handlende Forhold dertil, vil ikke kunne bringe os Goder, men vil kun forblive en Kundftab om Sandheden. Idet Kristus forenede Troen paa Evangeliet med Daaben, bevifer dette, at ingen tom og uvirksom Tro kan bringe Frelse. Sand Tro paa Jesus Kristus, vor Herre, leder os naturlig til at adlyde hans Befalinger, og Troens første Frugter eller Virkninger giver fig tilkende i fand Omvendelse, der atter betinger, at vedkommende kan blive døbt og erholde fine Synders Forladelse.

Det fremgaar af, hvad her har været fremsørt, at ikke noget Mennefte kan gøre sig Haab om at erholde Frelse i Guds Rige, undtagen formedelst Jesu Kristi Forfoning, fom vi kan drage os til Gode til vore Synders Forladelse ved, at vi tror Evangeliet og adlyder Jesu Kristi Befalinger, fom „foraarjagede alle deres evige Frelse, fom lyde

ham." (Heb. 5 : 9.) Naaden, hvorpaa vi erholder Frelse ved Kristus, er denne, at han anordner bestemte Saliggørelses-Midler, som enhver efter Ønske kan antage eller forkaste til sin evige Fordel eller Tab.

Forbrydelserne vilde blive forøgede, hvis Mennesker kunde synde ustraffet, eller Forbrydere, som var idømte Straffe, uden Undtagelse blev estergivne deres Straf. Guds Barmhertighed mod Menneskene, som omfatter og overgaar al menneskelig Barmhertighed, giver sig tilkende paa den Naade, at han hjælper Syndere til at hjælpe sig selv. Herren stænker ikke Evangeliets Gaver til alle uden Forstel. Vi kender fra det daglige Liv af, at det er uklogt at give til alle uden Forstel, at dette kun vilde fostre Fattigdom, saa vel i aandelig som timelig Henseende. Mennesket kan ikke frelse sig selv; men lige saa sandt er det, at Mennesket for at blive delagtiggjort i Frelsen maa vise ubetinget Udygighed mod Guds Bud og undertaste sig Kristi Evangeliums Anordninger og Ordinancer.

En af Oldtidens Profeter fremsatte i ligefremme og letforstaaelige Ord Saliggørelsens Plan i Forbindelse med den ved Kristi Død paa Korset tilvejebragte Forsoning. Han sagde vedrørende Forsoningen ved Kristus:

„Thi se, hans Blod forsoner ogsaa for deres Synder, som ere faldne formedelst Adams Overtrædelse og som ere døde uden Kundskab om Guds Villie angaaende dem, eller som have syndet i Uvidenhed.

Men ve, ve den, som veed, at han strider imod Gud; thi Frelse kommer ikke til nogen saadan, uden det sker formedelst Omvendelse og Tro paa den Herre Jesus Kristus." (Mosiah Bog 3 : 11, 12, Mormons Bog.)

I disse sidste Dage har Herren givet denne Befaling til Kirken:

„Du skal forkynde Omvendelse og Tro paa Frelseren og Syndsforladelse ved Daab og Fld, ja, den Helligaand." (Pagt. B. 19 : 31.)

Gud alene Æren!

Da den amerikanste Opfinder, Samuel Morse, havde opfundet den elektriske Telegraf, blev der en Gang stillet følgende Spørgsmaal til ham: „Hr. Professor, har De aldrig, medens De arbejdede med Deres Eksperimenter, været i en saadan Stilling, at De ikke vidste, hvad De skulde gribe til?"

„Åh, jo, mere end een Gang", svarede han.

„Hvad gjorde De da?"

„Det skal jeg sige Dem. Det er en Ting, som Offentligheden ellers ikke veed noget om: Naar jeg ikke klart kunde se min Vej, bad jeg Gud om mere Lys."

„Og fik De Lys?"

„Jal Og det vil jeg sige Dem, at da jeg overvældedes med Uretsbevisninger for den Opfindelse, som bar mit Navn, saa sølte jeg det

altid saaledes, at denne Vre vistes mig usorfslyldt; jeg har opdaget en værdifuld Anvendelse af Elektriciteten, ikke fordi jeg var andre Mennesker overlegen, men fordi Gud, da han vilde stænke Menneslægten denne Gave, maatte afløre Hemmeligheden for et Menneske, og saa behagede det ham at udvælge mig dertil."

En Dag til Advarsel.

De mange Sorger og Besværligheder, som hjem søger Menneskene i Dag, stemmer vore Hjerter til dyb og alvorlig Andagt overfor den almægtige Gud, som holder alle Menneskers Skæbne i sin Haand. Det er i Sandhed en Dag til Advarsel, en Dag til Bøn, en Dag til Anger, en Dag til Omvendelse, og en Dag til at vise vor Tro i vore Gerninger. Herrens Ord til sit Folk ved Profeten Joseph Smith, allerede i Aaret 1831, var disse: „Seg, Herren, er vred paa de ugudelige og holder min Aand tilbage fra Jordens Beboere. Jeg har svoret i min Brede og besluttet Krig paa Jorden; de ugudelige skulle dræbe de ugudelige, og der skal komme Frygt over alle Mennesker. Og de Hellige skulle ogsaa næppe undkomme.“ (Bagt. Bog 63 : 32—34.)

Bed at betragte nærværende Krigs Rædsler og Grusomheder ser vi denne Profeti gaar i Opfyldelse for vore Øjne. Profetien behøver derfor ingen nærmere Forklaring. For de Hellige indeholder Aabenbaringen en Advarsel, idet dens Slutningsord er: „Og de Hellige skulle ogsaa næppe undkomme.“ Enhver, der har troet Evangeliets Lærdomme og paataget sig Kristi Navn ved at lade sig døbe i Vand til Syndernes Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, kan af disse Ord se, hvor magtpaaliggende det er for enhver strængt at holde alle Herrens Befalinger, saa det bliver muligt at undvige Odelæggelsen. Det er muligt, at Herren i sin store Visdom vil tillade, at Tugtens Ris, hvormed Nationerne revses, vil blive sølt af mange af Kirkens Medlemmer i Zions Land, saa vel som blandt Kirkens Medlemmer i de forskellige Lande i Verden, hvor der er oprettet Menigheder, og at den retfærdige kan komme til at lide med den uretfærdige, for at alle de, som har sluttet Pagt med Herren, kan blive prøvede i alle Ting. Dette ved vi dog, at Herren baade kan og vil beskytte alle de, som trofast tjener ham; men de, som ikke agter Herrens Tjeneres Belærelser, men som overtræder Guds Bud, har ingen Krav paa at blive beskyttede, naar Straffedommene gaar over Jorden. Som Følge af, at vi er omgivne af pestagtige Sygdomme og andre onde Indflydelser, ønsker vi at paaminde Kirkens Medlemmer i denne Mission om den store Nødvendighed af at efterleve alle de Bud, som Herren har givet os, og som vi, da vi sluttede en hellig Pagt med ham ved Daab til Syndernes Forladelse, har lovet at ville ære og respektere, saavidt samme er bragt til vor Kundskab, og som vi senere er blevne underviste om. Det er saaledes velbekendt for de Hellige, at Efterlevelsen af Visdomsordet, som findes i Pagtens Bog, giver store Forjættelser til dem, som holder

fig Viisdomsordets Indhold efterrettelig i den rette Aand og Mening. I Forbindelse hermed vil vi advare Medlemmerne imod at søge hen paa saadanne Steder, hvor der er en stor Tilstrømning af Mennesker, da man paa saadanne Steder let kan udsætte sig for Smitte. At holde alle Bærelser og alle Omgivelser i den mest renlige Stand, vel forsynet med frisk Luft, er et fortræffeligt Middel mod Smitte. Det samme gælder Begemet og Klæderne og bør ikke forsømmes.

Vi vil paa det alvorligste advare Kirkens Medlemmer imod de mange Syndesnarer, Fordærveren anstrænger sig for at fange de Hellige i. Som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke maa vi stedse søge at bevare vort Tankeliv rent og staa paa Bagt overfor alt af en syndig Natur. Synden har mange Ytringsformer, saa som bedragerisk Udsærd i Handel og Vandel, Bagtalelse, Fejlsinden, Hævn, Bellyst, letfindig Tale, og udbist Ringeagt mod Guds og Landets Love. „I have modtaget en Salvelse af den Hellige og vide alt“, siger Apostelen Johannes. Om der derfor findes nogen, som i nogen Maade har forset sig imod Retfærdighedens Principer, da vil Overtræderen vide dette, og vi raader alle saadanne til Omvendelse, og til at holde sig nær til Herren i Bøn og Baaftaldelse, saa at hans Aand maa trøste deres Hjerter og styrke dem i Troen paa det store Sidste-Dages Værk.

Profeten Esaias udtaler sig i følgende Sprog til Folket i hans Dage: „Se, Herrens Haand er ikke forkortet, at han ikke kunde frelse, og hans Øre er ikke tunghørende, at han ikke kunde høre. Men Eders Misgerninger gøre Skilsmisse mellem Eder og mellem Eders Gud; og Eders Synder gøre, at han skjuler Ansigtet for Eder, saa han ikke hører.“ (Es. 59: 1—2.)

En af Kirkens Ældster har formanet saadanne af Kirkens Medlemmer, som har Hang til Bagtalelse, i følgende Ord, som vi kan gøre til vore:

„Passer Eders egne Unliggender. Drager Bjælken ud af Eders eget Øje, og hold den ude. Rens Eders egne Hjerter. Om nogen har i Sinde at bagtale en eller anden, bagtaler da Eder selv først. Taler imod Eders egen Gøren og Loden. I Stedet for at bagtale Eders Næste, gør godt imod ham, og lader ham være i Fred. Lader Ordet „Reformation“ være skreven i Eders Hjerter. Lader Ordet „evigt Liv“ stedse være Eders Valgsprog.“

Grundet paa, at der er visse Steder i Missionen, hvor vor Salighedens Fjende søger at gøre Indhug i vore Geledder, saa fremsender vi disse advarende Ord som en Baamindelse til alle Kirkens Medlemmer om at være paa Bagt imod det onde. De onde Magters Indflydelse er følt overalt i Verden, og de Hellige bør berede sig imod mulige Overfald. Da Pionererne begyndte deres nøjsommelige Rejse over den store amerikanske Ørken, var iblandt andet disse Formaninger givne til dem af Herren:

„Holder Eder fra det onde. Tager ikke mit Navn forsængeligt, thi jeg er Herren, Eders Gud. . . . Ophør med at lives med hverandre; ophør med at tale ondt om hverandre, og lader Eders Ord tjene til

at opbygge hverandre. . . . Hvis J er glade, da priser Herren med Sang og med Musik, og med Taksigelse. Hvis J er bedrøvede, saa kald paa Herren Eders Gud i ydmyg Bøn, paa det Eders Sjæle kunne blive glædede. . . . Lad den, som er uvidende, lære Visdom gennem Ydmyghed og Bøn til Herren, sin Gud, at hans Dine kunne blive opladte, saa at han kan se, og hans Drer aabne, saa at han kan høre; thi min Aand er udsendt i Verden, til Oplysning for de ydmyge og angergivne, og til de ugudeliges Fordømmelse."

Uagtet vi ikke tilhører Pionererne, kaldet „Zions Lejr“, og befinder os i et langt fraliggende Land her i Norden, saa lader os dog erindre, at vi har det samme herlige Maal for Dje, som de modige Mænd havde, der tilhørte hin Lejr.

Til de, som er kaldte til at staa som Forstandere i Menighederne, gælder Apostlen Peters Ord, naar han siger:

„Bogte Guds Hjord, som er iblandt os, og vaager over den, ikke tvungne, men frivillig, ikke for Bindings Skyld, men med Redebonhed, ikke som dem, der ville herse over Herrens Arb, men som Mønstre for Hjorden; og naar da Overhyrden aabenbares, skulle J erholde Herrens usorvisnelige Krans.“
Hans J. Christianen.

Rensdyrlav til Menneskeføde.

For at hjælpe paa de knappe Brødkornsbeholdninger i Sverige har man iværksat en Indsamling af Rensdyrlav i stor Stil, og man har allerede nu et Resultat paa 100,000 Tons at opvise. Af Lavet fremstilles et Præparat i Geleform. Nu, hvor det kniber stærkt med Kartofler i Sverige, har det stor Betydning til Gengæld at kunne gøre Melet mere drøjt. Rationerne heraf er ikke store, og det er derfor en god Hjælp ved Bagningen at kunne blande 3—400 gr Gele i hvert Kilo Mel.

Den norske Handelsflaade. Den norske Handelsflaade har under Krigen mistet 793 Skibe paa tilsammen 1,165,483 Reg. Tons. Ved disse Krigsforlis er omkommet ialt 989 Mænd, Kvinder og Børn, medens 19 Personer savnes.

Tankesprog.

„Daarens Læber blander sig i Trætte, og hans Mund raaber efter Slag. Daarens Mund er en Fordærvelse for ham selv, og hans Læber er en Snare for hans Sjæl.“ (Sal. Ordsp. 18 : 6, 7.)

— Naturen bærer Vidnesbyrd om Guds Almagt og Kærlighed.

Aaraarskonferencen i Kristiania.

Konferencemøderne blev afholdte fra Lørdag den 20. til Tirsdag den 23. April 1918 i Missionshuset, Østerhaugsgade Nr. 27.

Konferencen indleedes Fredag Aften Kl. 8^{1/2} med en Aftenunderholdning af vort blandede Kor samt Mandskoret, under Dirigent Hartvig Bruns og Organist Borghild Larsens Ledelse. Et godt Program blev derefter udført og modtaget med Begejstring af det talrige Publikum, der var tilstede.

Grensforsstandernes Rapportmøde Lørdag Aften.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8^{1/2} og aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Vi glædes og frydes“ og Bøn af Ældste Fred. V. Petersen.

Salmen: „Atter kraftig saltes Jorden“, blev derefter sunget. Konferencenpræsident John J. Blowman hød de tilstedeværende velkommen. Der var flere tilrejsende Søstende tilstede. Han udtalte Haabet om, at Herrens Land vilde inspirere alle under Konferencen. Han bekendtgjorde for Søstende, hvorfor Missionspræsident Hans J. Christiansen ikke kunde være tilstede, hvilket alle meget maatte beklage. Han var taknemlig, fordi de Hellige og besøgende Venner samlede i Fred og Ro til Konferencen i Menighedens hyggelige Forsamlingsaal.

Forstander Carl Andresen fra Drammen afgav Rapport over denne Gren, hvor Stillingen var rigtig god. Han omtalte Herrens Godhed mod ham personlig, og hvor taknemlig han var for den Kundskab om Evangeliet, han var i Besiddelse af. Han omtalte den sørgelige Stilling, Verden er i i mange Henseender, og opmuntrede Kirkens Medlemmer til at holde sig nær til Herren i Bøn og Baaftaldelse.

Forstander Frans Olsen fra Larvik afgav Rapport over denne Gren og sagde, at som et Hele var Grenen i en god Forfatning, og der var lyse Udsigter for Fremtiden, idet mange undersøgte Kirkens Værdomme. Han omtalte den Modstand, Guds Værk mødte, saa det gjaldt om, at alle med Trofasthed virkede for at ophjse deres Medlemmer om Saliggørelsens Plan. Han nedbad til Slut Herrens Velsignelse over alle.

Ældste Fred. V. Petersen udtalte sig angaaende sin Missionsvirksomhed. Han følte sig glad i sit Arbejde og var meget taknemmelig for Privilegiet at rejse ud i Verden for at forkynde det sande Kristi Evangelium for sine Medmennesker.

Omrejsende Ældste Peter N. Johansen afgav Rapport over sit Arbejde og sagde, at der herskede en god Aand blandt Søstende omkring i Grenene. Han udtalte sin store Glæde ved sit Arbejde og ved at komme Søstende til Hjælp i Henseender til at give dem gode Raad. Han opmuntrede alle til trofast at opfylde deres Pligter som Medlemmer af Kirken, saa at de sluttelig kunde erholde en evig Ophøjelse i Guds Rige.

Konferencenpræsident John J. Blowman omtalte Stillingen blandt

Søstende i Frederiksstad og Frederikshald, hvor der ingen stedlige Forstandere er, men hvor besøgende Vædster afholder Møder.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „Lover den Herre“ og Takfigelse af Br. Oskar Dvorn.

Søndagsskolens Konferencemøde den 21. April,
Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet lededes af Konferencepræsident John F. Plowman og aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen“ og Bøn af Julius Stenersen. Sangen: „Kom til vor Søndagsskole“, blev dernæst sunget.

Præsident John F. Plowman bød de tilstedeværende velkommen. Han bragte alle i Søndagsskolen en hjertelig Hilsen fra Missionspræsident Christiansen, hvorefter Tiden blev benyttet af Søndagsskole-Forstanderne fra de forskellige Grenne til at afgive deres Rapporter. Præsident John F. Plowman udtalte sin Tilfredshed med det udførte Arbejde i de forskellige Søndagsskoler og nedbød Herrens Velsignelse over Søndagsskolens Gerning.

Skolen udførte derefter sit Konference-Program særdeles tilfredsstillende.

Præsident John F. Plowman udtalte sig angaaende Skolens Gerning, hvorefter Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „O Herre, lad mig komme frem“ og Takfigelse af Br. Frans Olsen.

Konferencemødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Saa sitter en Grundvold“ og Bøn af Broder Otto Gebhardt. Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger“, blev dernæst sunget.

Præsident Plowman bød de tilstedeværende velkommen. Broder Nils Olsen fra Drammen var den første Taler. Han udtalte sin Glæde ved at have Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission. Han omtalte Trasaldet og Menneskenes Ugudelighed, men at Herren efter et langt Tidsrum igen har givet sit Evangelium tilbage til Jorden.

Præsident John F. Plowman foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse. Fremdeles Præsidenten over den europæiske Mission, Georg F. Richards; Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans F. Christiansen, og øvrige Missions-Embedsmænd til Opholdelse. Fremdeles, at Præsident John F. Plowman blev opholdt i sin Stilling som Konferencepræsident og Forstander for Kristiania Gren; at Konferencesekretær Fred. L. Petersen og omreisende Vædste i Kristiania Konference, Peter K. Johansen, blev opholdt i deres Stillinger. Disse Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Søster Sara Griksen fra Drammen sang til Afvætsling en Solo.

Præsident John F. Plowman foreslog dernæst Broder Carl Andresen opholdt som Forstander i Drammens Gren; Br. Frans Olsen som Forstander i Larvik Gren, Kristian Sprov som Forstander i Tønsberg Gren; Olaf B. Poulsen som Forstander for Moss Gren, og

Br. Niels Edvard Eriksen som Forstander i Arendal Gren. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Forstander Carl Andresen fra Drammen udtalte sin Taknemmelighed for den gode Lejlighed, der var givet ham at virke for Herrens Værks Fremme, og han bad, at Søskende vilde erindre ham i deres Bønner. Han opmuntrede de Hellige til at være hinanden hjælpsomme, som Evangeliet kræver af os.

Ældste Fred. V. Petersen bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Lærdomme, de Sidste-Dages Hellige forkynder, og omtalte det Ansvar, der paahviler alle dem, der prædiker Evangeliet. Han formanede Søskende til at benytte de Talenter, Herren havde givet dem, og i alle Ting følge Kristi Fodspor, der var Betingelsen for at erholde en Op-højelse i Guds Rige. Han nedbad til Slut Herrens Velsignelse over alle.

Præsident John F. Blowman takkede alle for deres Tilstedeværelse, hvorefter Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „O, sig, hvad er Sandhed“, og Taksigelse af Br. Hyrum Olsen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Et talrigt Publikum var fremmødt. Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Nu kom der Bud fra Englekor“, og Bøn af Ældste Fred. V. Petersen. Sangkoret sang: „Himmelsk Fred.“

Forstanderen for Larviks Gren, Frans Olsen, var den første Taler. Han omtalte, hvorledes Kristi sande og uforsfættede Evangelium var gengivet til Jorden, men at Menneskene alligevel søger overalt, indtil de naar Gravens Rand, uden at undersøge den af Verden foragtede Lære, som bliver forkyndt af de Sidste-Dages Hellige. Han omtalte Kendetegnet paa Jesu Kristi sande Kirke. Han omtalte Kristi Forsoning, hvorved Frelse blev mulig gjort for alle Mennesker, og omtalte det store Trafald, der havde fundet Sted, og det store aandelige Mærke, der havde ruget over Verden i Aarhundreder, indtil Herren i disse sidste Dage kaldte Joseph Smith til at blive en Profet for Folkene, og ved hvem Jesu Kristi sande Kirke atter blev oprettet paa Jorden.

Salmen: „Hvad var stuet“, blev sunget, hvorefter Ældste Peter N. Johansen omtalte den Forsølgelse, der havde raset mod Kristi Apostle og de Hellige i fordums Dage, og ligeledes i vore Dage. Han forklarede Maaden, hvorpaa Frelseren fordem organiserede sin Kirke, og hvorledes han gav Apostlene og de Halvsjerdes Myndighed til at belære Menneskene om Evangeliets Principer og administrere dets hellige Ordinaner. Han bar sit Vidnesbyrd, at Gud, Faderen, og Jesus Kristus atter havde aabenbaret sig fra det høje, og at Jesu Kristi vor Frelseres sande Kirke atter var paa Jorden.

Søster Ruth Madsen sang: „I en ukendt Grav“, hvorefter Præsident John F. Blowman omtalte, hvorledes „Mormonismen“ var ensbetydende med Kristi sande Evangelium. Han omtalte, hvorledes de første Ældster, som blev udsendte for at forkynde Evangeliets Lærdomme og opbygge Kirken, mødte Genvordigheder, men alligevel var taalmodige og udsørgte det Arbejde, hvortil de var kaldte. Han fremsatte forskellige Profetier, udtalte af Profeten Joseph Smith, som er gaaede i Opfyld

delse. Han fremførte videre, hvorledes Joseph Smith led Martyr døden, ligesom mange af Profeterne fordum.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „Lad ej dit Hjerte tvivle“, og Taksigelse af Br. Bernt Ingebretsen.

Efter Taksigelsesbønnen sang Koret Beethovens Lovsang: „Al Himlen priser den eviges Ære.“

§ Grensmødet Mandag Aften Kl. 8^{1/2}.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Fader vor i Himlen“, og Bøn af Br. Olof Olafsen. Salmen: „Blæs jagte i Storme“, blev sungen.

De forskellige lokale Organisationer afslagde Rapporter angaaende deres Virksomhed.

Søster Mina Christiansen, Præsidentinde for den kvindelige Hjelpeforening, afslagde Rapport vedrørende denne Forenings Virksomhed. Hun omtalte Distriktsøstrenes Opforelser og den velsignelsesrige Gerning, der ved deres Bistand var udført. Præsidenten over de unge Mænds Forening, Paulus Edvardsen, gav en Oversigt over Foreningens Arbejde og udtalte Haabet om, at Foreningen i Fremtiden vilde blive i Stand til at udøve en velsignelsesrig Virksomhed. Anna Henriksen, første Raadgiver i de unge Kvinders Forening, rapporterede, at denne Forening var i en god Forfatning. Hun omtalte nærmere denne Forenings Virksomhed. Broder Otto Gebhart, assistierende Dirigent for Sangkoret, gav en Oversigt over Koret's Virksomhed. Koret var som Organisation i en god Forfatning, og Fremtidsudfigterne var særdeles lyse.

Til Afvælsing blev Salmen: „O, Du Zion i vest“, sungen.

Broder Oskar R. Lindbo blev løst som Skriver i Kristiania Gren, og i hans Sted blev det foreslaaet at bestikke Søster Lilly M. Janson. Præsident Blowman udtalte sin Tilfredshed med de Rapporter, som var afslagte. Derefter blev alle Bestyrelser af de forskellige Organisationer foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Præsidentinden over den kvindelige Hjelpeforening i Drammen, Søster Marie Antonsen, afslagde en udførlig Rapport over denne Forening, af hvilken det fremgik, at Organisationen var i en særdeles god Forfatning.

Søster Karen Olsen, Præsidentinde over de unge Kvinders Forening i Larvik, gav en Oversigt over denne Forenings Virksomhed og omtalte Ungdomsforeningens lovende Udfigter.

Søster Olga Tangerud fra Tønsberg bar sit Vidnesbyrd vedrørende Evangeliet's herlige Naadegaver og omtalte Søstendes Trofasthed i denne Gren.

Ældste Peter R. Johansen glædede sig ved at høre om Stillingen blandt Søstende, da han som omrejsende Ældste havde lært at kende deres Følelser og set, hvorledes de forsøger at opbygge hinanden.

Ældste Fred. L. Petersen takkede Søstende for Samarbejdet i de forløbne seks Maaneder. Han bad, at Herren vilde styrke alle til i Enighed at fortsætte det evangeliske Arbejde.

Mødet sluttedes med Aflyngelse af Salmen: „O Fader, lad mit Hjerte faa“, og Takfigelse af Broder Henrik Petersen.

Tirsdag Aften afsluttedes Konferencen med en Sammenkomst for Søfende, der alle følte, at de havde tilbragt en god og lærerig Tid sammen gennem Konferencen. Lilly M. Janzon, Skriver.

Trosprincipet.

Apostelen Paulus siger, at „Troen“ er „en fast Overbevisning om det, som ikke ses“. Der er meget vedrørende jordiske Ting, som vi maa tro at være saa, i Genhold til andres Vidnesbyrd, uden selv at kunne vide det i Ordets strænge, videnskabelige Betydning. I alle Livets Forhold maa vi i høj Grad stole paa Sandheden af andres Meddelelser. Tro og Videns berører paa mange Punkter hinanden, hvad denne fysiske Tilværelse angaar, og naar vi siger, at vi tror, at vor synlige Verden staar i Forhold til en usynlig Verden, hvorfra „Livet“ udspringer, saa er en saadan Tro ikke „ufornuftig“ eller i Strid med videnskabelige Principer, men det vil være „ufornuftigt“ kun at tro, hvad man kan beskue med sine fysiske Øjne. Videnskabelig uddannede Folk indrømmer i Almindelighed ogsaa dette i vore Dage. Der maa i det Hele taget i Virkeligheden megen „Tro“ til for at kunne forvente at opnaa Resultater ved Udførelsen af videnskabelige Eksperimenter.

De Videnskabsmænd, som har troet paa en almægtig Gud og paa den usynlige Verdens Kræfter, har gjort de største Opdagelser og Opfindelser, og dette burde være et stærkt talende Bevis for, at vi kommer videre og opnaar højere Resultater i timelig Henseende, naar vi følger Tro til Videns; og det vil vise sig, at i aandelig Henseende kan vi ikke gøre noget Fremstridt, hvis vi ikke er i Besiddelse af „Tro“.

For os, som er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, stiller derfor Forholdet sig saaledes, at, skønt vi ikke ser Gud, og ikke har set Jesus Kristus, saa tror vi dog af vort ganske Hjerte paa saa vel Gud, vor himmelske Fader, som paa hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, vor Frelser; og vi tror paa den Helligaand og den Helligaands Kraft; og vi tror, at Gud og Kristus aabenbarede sig til Joseph Smith og talte til ham som en Besvarelse af hans ydmyge Bøn til Gud. Vi tror fremdeles, at Gud sendte hellige Engle til ham, og at han blev bemyndiget af Gud til at genforkynde Jesu Kristi sande og uforfalskede Evangelium til Menneskenes Børn, og delagtiggøre alle, som vilde tro og adlyde Guds Befalinger, i Evangeliets hellige Ordninger: Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave osv. Vi tror, at Joseph Smith var Guds sande Profet ligesaa meget som Profeterne, hvis Navne er nævnte i Bibelen. Vi tror fremdeles, at andre Mænd, som har troet Joseph Smiths Vidnesbyrd, er bleve delagtiggjorte i Præstedømmets Myndighed, og vi tror, at alle Mennesker kan blive delagtiggjorte i Evangeliets og Guds Riges Betsignelser, om de vil tro Evangeliet og adlyde Guds Befalinger.

Niels F. Green.

Dødsfald.

Lars A. Fristrup, født den 10. Juni 1858 i Hobro, Jylland, afgik ved Døden den 7. Juni 1918 i Aalborg efter en Operation for Galdesten. Broder Fristrup, der var en af de lokale Eldster i Aalborg Gren, var sin Tro hengiven til det sidste. Begravelsen foregik fra Kapellet paa Byens Kirkegaard under stor Tilslutning af Menighedens Medlemmer og afdødes Slægt og Vennekreds.

Missionspræsident Hans J. Christiansen holdt Vigtaalen og indviede Graven.

Afdøde efterlader sig Hustru samt Datter og Søn.

„Den spanske Syge“. I Løbet af nogle Uger har mange Tusinde af Københavns Befolkning været angrebne af Den spanske Syge, en meget smitsom Sygdom, der nu hærger europæiske Lande. Der er indtruffet flere Dødsfald.

Missionsærens Rapport for April, Maj og Juni Maaneder 1918.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Strikter omfattede	Sammenhæfter	Bøger omfattede	Bremmedes hjembesøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbt	Orbinerede	Hjærn velsignede
Hans J. Christiansen ¹⁾	København	1	1672	280	2	14	20	185	8	7	2
Carl S. Lohdefind	Aarhus	1		14	18	25	18	192	2	3	1
Grover E. Christensen	Aalborg	2	1518	36	12	116	29	86	2	2	3
John J. Blotman	Kristiania	3	1563	71	42	25	82	170	2	5	2
Cephus E. Andersen	Bergen	2	4571	188	19	4	19	139	16	11	4
Hyrum P. Nøkleby	Trondhjem	2	30	7	27	12	33	58	3	3	
Missions-Embm. . . .		3									
Totalsum for Missionen		14	9354	596	120	196	201	830	33	31	12

¹⁾ Missionspræsident Hans J. Christiansen er tillige Konferencepræsident.

Indhold:

Tale af Præsident Anthon S. Lund	225	Kensdyrlav til Mennekesføde	234
Kristi Frelsergerning. (Af Dr. James E. Talmage.)	229	Den norske Handelsflaade	234
Gud alene Gren	231	Foraarskonferencen i Kristiania	235
Redaktionelt:		Trosprincippet	239
En Dag til Advarsel. (Af Præs. Hans J. Christiansen.)	232	Dødsfald	240
		„Den spanske Syge“	240
		Missionsærens Rapport	240